

Долора пое портфоля съ растреперана рѣка, и катто го отвори подаде го на Естевана. Тя никакъ не разбираше цѣната на множеството онѣзи книжаны записки, които ноосяхъ подписи повечето непонятни. Естеванъ, който найдоббръ разбираше отъ тѣхъ, смѣтнѣ бързъ погледъ на тѣхъ и рече на супругата си.

— Благородный Жозе! той не искалъ щото тѣзи които е обичалъ да тѣрпѣтъ бѣдность. Тука има голѣмо богатство, Долоро.

— Бѣдный Жозе! извика младата жена повече покъртена отъ ужасната смъртъ на пріятеля имъ, и отъ преданността която бѣше показалъ къмъ тѣхъ, нежели отъ улучшеніето, което едно толкози значително количество можеше да принесе на настоящето имъ състояніе.

Въ същото време тя съгледа въ портфоля и едно писмо запечатано. На плика му Павлина бѣ надписала « За графиня Долора де Варгасъ, когато са намѣри въ безопасность вѣнъ отъ отечеството си. »

— Туй не трѣба да го прочетемъ сега, рече Долора, и тури писмото въ портфоля...

Деньтъ са измени бърже. Слънцето са навеждаше къмъ небосклона, движеніето и животътъ са умножаваше въ града. Морецътъ извѣсти изново Естевана, че една ладія гы чакаше въ пристанището, за да гы заведе на корабя.

— Да вървимъ, рече Естеванъ, да вървимъ, като е нужда, нека вървимъ поскоро.

Долора са приближи до апостола, рече му съ сладкия си и пронизителенъ гласъ, на който предестъята бѣше неодолима :

— Отче, нема ли да ны послѣдовате ?

— Не, отговори апостолътъ, не, дъще моя; нема да вы послѣдовамъ; не принадлежъ на себеси, но на Испанія. Мовтъ бѣдны ма тѣрпѣтъ, и при тѣхъ трѣба да са завърнѣж.